

mæssige Virkning den samme, hvorledes end Oprindelsen har været. Dette, tror jeg, er i nøje Overensstemmelse med den hos os og, jeg tør vistnok sige, med den overalt gældende Statsret. Det er derfor en noget løjerlig Ting, at man ret hyppig hører Forligets Venner kaste det ud som en Slags Anke mod dets Modstandere, at ogsaa de staa og i Fremtiden ville være nødte til at staa, som man siger, paa Forligets Grund. Dette er, tror jeg, noget, som der ikke er Anledning hverken til at undre sig over eller til at triumfere over. Det er noget, som ganske simpelt følger af sig selv, fordi man ikke kan stille sig anderledes, i alt Fald ikke saa længe man vil stille sig paa den strengt lovmæssige Grund. Men noget ganske andet er det selvsølgelig, at naar der er vedtaget en Ting, som man ikke selv har stemt for, staa man frit i den Forstand, dels at man ikke ved at have gjort et første Strid kan føle sig bunden til eventuelt ogsaa at gøre det næste, dels at man ikke er afskåret fra at søge det, der er vedtaget, atter ændret ad lovmæssig Vej. Hvorvidt man vil arbejde herpaa, og hvor stor Energi, man vil kaste ind i et saadant Arbejde, vil bero paa mange Ting, og vel ikke mindst derpaa, hvor megen Udſigt man mener at have til, at saadanne Bestræbelser kunne lykkes. Men jeg tør tro, at det i hvert Fald ikke kan findes at være overraskende, at Mindretallet mener at burde holde sig det aabent eventuelt at kunne foranledige en almindelig og alſidig Overvejelse af vort Forsvarsvæjens hele Ordning, deriblandt ogsaa Spørgsmaalet om Udstrækningen af de finansielle Byrder, som Staten til dette Formaal henſigtsmæssig bør paatage sig. Jeg tror ikke, at man vil kunne undre sig der over. Det vilde tværtimod være unaturligt, om Mindretallet ikke indtog dette Standpunkt. Jeg betragter alſaa de stillede Endringsforslag til de militære Budgetter som et Hele, betragter dem som Udtryk for, at Mindretallet forbeholder sig Frihed til ad Aare at kunne søge optaget en Forhandling om hele dette Spørgsmaal, for saa vidt det i øvrigt maatte findes betimeligt, og man maatte synes, at Omſtændighederne tilraadede det; man ønsker derfor at staa over for en saadan fremtidig Forhandling, saa vidt mulig uden at være bunden ved tidligere Afstemninger. Naanlig vil man heller ikke være bunden i finansiell Henseende, hvilket accentueres derved, at man holder sin Tilslutning til de ekstraordinære Bevillinger inden for meget snævre Grænser. Sluttelig ſkal jeg tilføje, at efter denne min Opfattelse af Endringsforslagernes Betydning som Helhed, er det

klart, at der er ingen Anledning til en Motivering af de enkelte Forslag hvert for sig, idet en Begrundelse i Enkelthederne falder uden for det, som disse Forslag i deres Almindelighed tilſigte.

Marineminiſteren (M. Kavn): Jeg ſkal tillade mig at gennemgaa de forſtellige Endringsforslag. Med Hentydning til de første af disse, som angaa Underſtøttelser, der ere bevilgede forſtellige Personer efter mit Forslag, har jeg imidlertid ikke andet end at takke det ærede Udvalg, fordi det er gaaet ind paa dem. Jeg gaar dernæst over til Værſtskontoen. Der er for det første Bygningsskontoen. Den Forandring, som der er foreslaaet, gaar ud paa, at 100,000 Kr., som vare foreslaaede til Paabegyndelsen af et nyt Panſerſtib, have faaet en anden Anvendelse, idet de 25,000 Kr. ſkulde benyttes til Forøgelse af den foreslaaede Bevilling til Panſerſtibet „Stjold“ og de 75,000 ſkulde anvendes til Bygning af et Dampſartøj til Brug ved Etableringen af Minespærringerne ved Kjøbenhavn. Dette Særtøj var foreslaaet paa § 27, men blev ikke bevilget der og er nu overført til det ordinære Budget. Naar jeg ſaa villigt er gaaet ind paa at opsætte Paabegyndelsen af et nyt Panſerſtib, vil jeg dog bemærke, at det ingenlunde er, fordi jeg mener, at man ikke ſkulde fortsætte med Bygningen af Panſerſtibe. Det er min bestemte Mening, at Panſerſtibe, der som vore altid — det gælder ogsaa det foreslaaede — ere ſmaa Panſerſtibe, indgaa som en meget vigtig Del af vort Kystforſvar. Jeg er i ſaa Henseende i Overensstemmelse med, hvad der finder Sted alle Vegne. Det er nu omtrent overalt ſaa temmelig bestemt konstateret, at man til Kystforſvar ſkal have 3 Klasser af Stibe: Panſerſtibe, Krydsere og Torpedobaade. Af Torpedobaade have vi bygget et stort Antal. Jeg vil dog her bemærke, at det i en vis Henseende er det dyreste Somateriel, man kan bygge, naar Hentydning tages til deres Strøbelighed og den ringe Alder, som man kan paaregne for dem. Vi have i de senere Aar bygget ikke ſaa ſaa Krydsere, ſaa man kan ſige, at det, vi nu trænge til at bygge, om end ikke udelukkende, er Panſerſtibe, ſelvsølgelig ikke store. Og jeg gør denne Tilføjning, fordi det maaske erindres, at det er egentlig det, der er brugt som Skæmmebillede herſea, at man vilde bygge store Panſerſtibe, der ſkulde benyttes til offensiv Krig. Det er der ikke Tale om. Det er kun mindre Panſerſtibe, der er Spørgsmaal om, ſaadanne, som ere ganske nødvendige til Benyttelse her i vore Farvande, naar der ſkal være Tale om Forſvar